

прѣдъ дѣската, другата отзадъ, да насѣдаме сички врѣхъ дѣската и да се пустнемъ заведиждъ, ма́ла ще джумбюшъ да стане.

— Холанъ Пею, пакъ че си билъ уменъ бе, извика единъ отъ дружината, и завчески отковаватъ дѣската отъ хамбаря, изтатрузватъ я на врѣхъ байря, направятъ спорѣдъ както каза Пею.

Сички събрани глѣдахъ на този джумбюшъ, че и момитѣ.

Насѣдахъ сега до десетъ души момци, коджа мѣже, пускатъ се на долу по плезурката, надаватъ дивашки викове, колкото по на долу слизатъ, толко по се засилва изкуствената шейна, на срѣдъ байря, на́вакъ заднята шейна се исплехуща изъ подъ дѣската, въ това врѣме Пею, който сѣдѣше въ срѣдата, едина му кракъ се подвива иго подзема отдолу си дѣската. Дружината вика, крещи, на веселба, Пею вика, крещи отъ болки, безъ да се разбира; крака му се извива и превива, троши и кжса подъ дѣската, подъ тежината на десетъ души, вика, но кой го чува, сѣки мисли, че и той вика на джюмбюшъ. Отъ люти болки, Пею залита, на една страна; цѣлъ се влече и тѣтрузи; другаритѣ се сепватъ, но шейната се не спира, и спря се чакъ долу срѣдъ хорището. Сички скачатъ. Исклавленный Пею, пищи като червей. Дигатъ го на едно магаре на прѣвой, краката му провиснахъ, загандилгахъ се като откъснати, и наистина бѣхъ откъснати, само една пича (вожа) ги държеше.

Цѣри се Пею съ години. Уживя, но остана да се влече като пребито куче презъ цѣлия си животъ. Той си остана хромавъ и кѣопавъ.